

Arrest

nr. 125 896 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 10 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 11 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2014 om 9.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoeker luidt als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer 1, die verklaart te heten:

naam : M.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1974

geboorteplaats : Saidan Arabi

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 30.01.2014 is toegekomen in België. Op 11.02.2014 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in "Saidan Arabi" op (...)1974.

Uit het Eurodacverslag van 11.02.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Roemenië. De Roemeense overheid heeft op datum van 25.04.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.02.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd expliciet gevraagd of hij in een ander land reeds asiel had aangevraagd en verklaarde dat dit niet het geval was. Betrokkene werd gewezen op de resultaten in het Eurodacverslag van 11.02.2014 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde dat dit niet het geval was en dat hij illegaal naar België kwam en dat hij in Roemenië werd aangehouden én één nacht in het politiebureau verbleef maar er geen asiel gevraagd zou hebben maar dat zijn vingerafdrukken er wel werden genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 24.10.2013 vanuit Afghanistan per vliegtuig van Air India legaal illegaal naar India gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat hij dertien dagen in Delhi in India verbleef bij de smokkelaar. Vanuit Delhi zou betrokkene vervolgens per vliegtuig illegaal vertrokken zijn per vliegtuig van Turkish Airlines naar Turkije. Vanuit Turkije zou hij vervolgens verder gereisd zijn naar Wit-Rusland. Betrokkene verklaarde ongeveer zeventien dagen bij de smokkelaar in Minsk te hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto illegaal naar Oekraïne gereisd zijn waar hij vijf dagen in een onbekend dorp verbleven zou hebben bij de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene te voet vanuit Oekraïne naar Roemenië gereisd zijn waar hij door de politie zou zijn tegengehouden en waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde dat hij er geen asiel aanvraag en dat hij twee dagen op in een politiebureau verbleef op een onbekende locatie. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto vanuit Roemenië naar een onbekend plaats gereisd zijn waar hij gedurende vijftien dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij via een onbekende locatie verder gereisd zijn naar Nederland waar hij op een onbekend tijdstip zou zijn aangekomen en waar hij gedurende enkele dagen bij zijn nicht in Rotterdam en vervolgens enkele dagen bij zijn neef in Maastricht verbleven zou hebben tot hij door deze neef vanuit Nederland naar België gebracht zou zijn waar hij op 30.01.2014 zou zijn aangekomen. Op 30.01.2014 werden betrokkene, zijn verklaarde echtgenote M.K. (o.v. ...) en zijn twee kinderen M.A. (°2004) en M.H. (°2007) en haar echtgenoot M. N. (o.v...) door de lokale politie van de politiezone Kouter in Jabbeke aangetroffen. Op 11.02.2014 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Lid-Staten niet te hebben verlaten

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië geen asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel werden genomen, uit de codering in het Eurodacverslag van 11.02.2014, met name RO1TM001T1312111915 lijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode RO verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Roemenië of deze

intentie in Roemenië niet kenbaar heeft gemaakt aan de Roemeense autoriteiten, is niet aannemelijk. De Roemeense autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn aangehouden door de Roemeense politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Roemeense autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 11.02.2014 werd op 11.04.2014 voor betrokkene een terugnameverzoek aan de Roemeense autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Roemeense autoriteiten hebben op datum van 25.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou genieten. Roemenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Roemenië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft maar dat men in België weet dat de mensen vanuit Roemenië naar België komen om te werken en dat indien hij erkend zou worden in Roemenië dat hij daar dan ook iets moet kunnen verdienen om voor zijn vrouw en kinderen te kunnen zorgen en dat er in Roemenië veel problemen qua armoede zijn (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij geen redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten om zich te verzetten tegen een overdracht naar Roemenië maar dat er armoede is in Roemenië en dat Roemenen in België komen werken en dat als hij daar erkend zou worden dat hij ook iets wil kunnen verdienen om voor zijn vrouw en kinderen te zorgen, dient te worden opgemerkt dat een eventuele economische crisis of een instabiele conjunctuur in een land op zich niet automatisch een inbreuk betekend op art. 3 van het EVRM. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij in Roemenië zonder meer en automatisch zonder werk zal komen te zitten indien hij er een verblijfsstatuut zou krijgen en dat hij zonder meer en automatisch geen geld zal kunnen verdienen in Roemenië als hij er een verblijfstatus zou verkrijgen. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene dan ook niet aantoonbaar waar deze aangehaalde redenen een verband zouden houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Roemenië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden aangezien ze geen verband blijken te hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Roemenië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van verschillende rapporten met betrekking tot Roemenië (Dublin-II-Regulation National Report Romania, November 2012,

European network for technical cooperation on the application of the Dublin-II-Regulation; UNHCR, Universal Periodical Review Romania, July 2012; Amnesty International, AI Report 2013: The state of the world's human rights – Romania, 2014, US State Department, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 : Romania » February 2014) blijkt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië vatbaar zijn voor verbeteringen en aanpassingen maar uit een analyse van deze rapporten kan echter niet gesteld worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van de aangehaalde rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Roemenië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Roemenië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-III-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-III-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-III-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Roemenië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat

ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Roemenië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Roemenië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Roemeense autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. De verklaring van betrokkene dat hij gedurende een korte tijd bij een nicht en neef in Nederland verbleven zou hebben alvorens hij naar België reisde (DVZ, vraag 40), toont echter niet aan dat het hier effectief om een neef en nicht van betrokkene zou gaan. Bovendien stelt betrokkene dat het hier om een neef en een nicht gaan die in Nederland zouden verblijven. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze personen die in Nederland zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening en maakt evenmin deel uit van de familieleden die in Nederland zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van familieleden in art. 2.h van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Met betrekking tot zijn verklaarde echtgenote, M.K. (o.v.) en zijn twee kinderen M. A. (°2004) en M. H. (°2007) dient te worden opgemerkt dat voor elk van hen, net zoals betrokkene, het onderwerp uitmaken van een terugnameakkoord van de Roemeense autoriteiten op basis van art. 18.1d van de Dublin-III-Verordening en zich in het kader van dit terugnameakkoord eveneens dienen aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.02.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in België werd opgepakt door de politie en dat het de bedoeling was om naar Engeland te reizen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat men er door de politie werd tegengehouden op weg naar een andere Lidstaat, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij naar Engeland wilde reizen maar in België onderschept werd door de politie.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.02.2014 dat deze geen problemen geeft (DVZ, vraag 36). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Roemenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Roemenië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de

behandeling van de asielaanvraag die aan de Roemeense autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Roemenië waar hij op de luchthaven van Otopeni te Boekarest aan de bevoegde autoriteiten in Roemenië zal worden overgedragen(4).”

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster en haar kinderen luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : M.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1982

geboorteplaats : Nangarhar

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 30.01.2014 is toegekomen in België. Op 11.02.2014 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Nangarhar” op 01.11.1982.

Uit het Eurodacverslag van 11.02.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Roemenië. De Roemeense overheid heeft op datum van 25.04.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat ze eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde wel dat haar vingerafdrukken in Roemenië werden genomen toen ze werden tegengehouden door de politie en dat ze gedurende twee dagen in een politiebureau verbleven op een onbekende plaats. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 24.10.2013 vanuit Afghanistan per vliegtuig van Air India legaal illegaal naar India gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat ze dertien dagen in Delhi in India verbleef bij de smokkelaar. Vanuit Delhi zou betrokkene vervolgens per vliegtuig illegaal vertrokken zijn per vliegtuig van Turkish Airlines naar Turkije. Vanuit Turkije zou ze vervolgens verder gereisd zijn naar Wit-Rusland. Betrokkene verklaarde ongeveer zeventien dagen bij de smokkelaar in Minsk te hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto illegaal naar Oekraïne gereisd zijn waar ze vijf dagen in een onbekend dorp verbleven zou hebben bij de smokkelaar. Vervolgens zou betrokkene te voet vanuit Oekraïne naar Roemenië gereisd zijn waar ze door de politie zou zijn tegengehouden en waar haar vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde dat ze er geen asiel aanvraag en dat ze twee dagen op een politiebureau op een onbekende locatie verbleef. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto vanuit Roemenië naar een onbekend plaats gereisd zijn waar ze gedurende vijftien dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou ze via een onbekende locatie verder gereisd zijn naar Nederland waar ze op een onbekend tijdstip zou zijn aangekomen en waar ze gedurende enkele dagen bij haar nicht in Rotterdam en vervolgens enkele dagen bij haar neef in Maastricht verbleven zou hebben tot ze door deze neef vanuit Nederland naar België gebracht zou zijn waar ze op 30.01.2014 zou zijn aangekomen. Op 30.01.2014 werden betrokkene en haar twee kinderen M. A. (°2004) en M. H. (°2007) en haar echtgenoot M.N. (o.v. ...) door de lokale politie van de politiezone Kouter in Jabbeke aangetroffen. Op 11.02.2014 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Lid-Staten niet te hebben verlaten

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene verklaarde dat zij in Roemenië geen asiel heeft aangevraagd maar dat haar vingerafdrukken wel werden genomen, uit de codering in het Eurodacverslag van 11.02.2014, met name RO1TM001T1312111924 lijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode RO verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Roemenië of deze intentie in Roemenië niet kenbaar heeft gemaakt aan de Roemeense autoriteiten, is niet aannemelijk. De Roemeense autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zij zou zijn aangehouden door de Roemeense politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien zij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Roemeense autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 11.02.2014 werd op 11.04.2014 voor betrokkene en haar twee kinderen M. A. (°2004) en M. H. (° 2007) een terugnameverzoek aan de Roemeense autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Roemeense autoriteiten hebben op datum van 25.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou genieten. Roemenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Roemenië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2014 dat ze niet terug kunnen naar Roemenië want dat de smokkelaar in Roemenië werd opgepakt en dat als ze terugsturen ze problemen zullen krijgen en dat smokkelaars gevaarlijke mensen zijn (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waar deze aangehaalde redenen een verband zouden houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk waarom zij problemen zou krijgen met de Roemeense autoriteiten omwille van de aanhouding van de smokkelaar in Roemenië. Indien men dergelijke redenen aanhaalt mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt quid non. Indien betrokkene bovendien in Roemenië problemen vreest met de smokkelaar die zou zijn aangehouden en betrokkene stelt dat smokkelaars gevaarlijke mensen zijn, dan dient betrokkene zicht met de vrees, feiten en elementen te richten tot de bevoegde Roemeense autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter

niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Roemeense autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Roemeense autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Roemenië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden aangezien ze geen verband blijken te hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Roemenië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van verschillende rapporten met betrekking tot Roemenië (Dublin-II-Regulation National Report Romania, November 2012, European network for technical cooperation on the application of the Dublin-II-Regulation; UNHCR, Universal Periodical Review Romania, July 2012; Amnesty International, AI Report 2013: The state of the world's human rights – Romania, 2014, US State Department, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 : Romania » February 2014) blijkt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië vatbaar zijn voor verbeteringen en aanpassingen maar uit een analyse van deze rapporten kan echter niet gesteld worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van de aangehaalde rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Roemenië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Roemenië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Roemenië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-III-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-III-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-III-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld

kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Roemenië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Roemenië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Roemenië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Roemeense autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. De verklaring van betrokkene dat ze gedurende een korte tijd bij een nicht en neef in Nederland verbleven zou hebben alvorens ze naar België reisde (DVZ, vraag 40), toont echter niet aan dat het hier effectief om een neef en nicht van betrokkene zou gaan. Bovendien stelt betrokkene dat het hier om een neef en een nicht gaan die in Nederland zouden verblijven. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze personen die in Nederland zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening en maakt evenmin deel uit van de familieleden die in Nederland zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van familieleden in art. 2.h van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Met betrekking tot haar verklaarde echtgenoot, M. N. (o.v. ...) en haar twee kinderen M. A. (°2004) en M. H. (°2007) dient te worden opgemerkt dat elke van hen, net zoals betrokkene, het onderwerp uitmaken van een terugnameakkoord van de Roemeense autoriteiten op basis van art. 18.1d van de Dublin-III-Verordening en zich in het kader van dit terugnameakkoord eveneens dienen aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze van plan waren om naar Engeland te gaan maar dat ze in België werden tegengehouden door de politie (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat ze er door de politie werd tegengehouden op weg naar een andere Lidstaat, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen omdat ze naar Engeland wilde reizen maar in België onderschept werd door de politie.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2014 dat ze depressief en vergeetachtig is door de problemen in Afghanistan en dat ze daardoor ook niet goed kan slapen (DVZ, vraag 36). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met

name dat ze depressief en vergeetachtig is door de problemen in Afghanistan en dat ze daardoor ook niet goed kan slapen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op verzorging kan rekenen in Roemenië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is vanuit Afghanistan via India, Turkije, Wit-Rusland, Oekraïne, Roemenië en andere onbekende landen uiteindelijk via Nederland naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Roemenië in het kader van haar Dublin-overdracht nu zonder meer een obstakel zou vormen voor betrokkene. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of één van haar kinderen zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Roemenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Roemenië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Roemeense autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Roemenië waar zij op de luchthaven van Otopeni te Boekarest aan de bevoegde autoriteiten in Roemenië zal worden overgedragen(4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In dit middel komt ook de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte. Ook in een derde en vierde middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stellen in eerste instantie dat uit de verklaringen die de verzoekende partijen hebben afgelegd in het kader van hun statuut als slachtoffers van mensenhandel is gebleken dat verzoeker in Roemenië werd geslagen door de politie, en zij citeren uit een verslag van US Department of State:

« USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2013 - Romania, 27 February 2014

c. Torture and Other Cruel Inhuman, or Degrading Treatment or Punishment

The constitution and law prohibit such practices, but there were reports from NGOs and the media that police mistreated and abused prisoners, pretrial detainees, Roma, and other citizens, primarily through use of excessive force and beatings. Media reported such cases in Bucharest, Oradea, Craiova, and other localities. In August a man was hospitalized for injuries he stated he sustained from a beating by police officers of Bucharest police precinct 10. The head of police precinct 10 started an internal investigation. Reports of alleged beatings by police officers of this precinct also appeared in the media in previous years.»

Verder wijzen zij ook op de psychologische ontreddeering waaraan het gezin ten prooi is gevallen :

"Zie het attest van kinder - en jeugdpsychiater Jan U. waarin het volgende staat: (Zie stuk 8)

"De familie M. startte op 12/03/2014 een therapeutische begeleiding ten gevolge van ernstige klachten in het kader van Post Traumatisch Stresssyndroom. Het belangrijk voor de ontwikkeling van de kinderen dat deze gezinstherapie kan verder gezet worden om de gevolgen op lange termijn in te dijken. Onduidelijkheid over hun verblijf bemoeilijkt het therapeutisch proces."

Zie het attest van Gezins - en relatietherapeut Sabine B. waarin het volgende staat:

"De familie M. startte op 12/03/2014 een therapeutische begeleiding in ons Centrum. De kinderen, A. van 10 jaar, H. van 6 jaar en ouders hebben ernstige klachten te kaderen in een Post Traumatisch Stresssyndroom (PTSS); een verstoord slaap - en eetpatroon, concentratieproblemen, opnieuw bedplassen bij de kinderen, paniekaanvallen, stemmingsschommelingen. Niet alleen de fysieke bedreiging in hun thuisland liggen aan de basis van het PTSS, maar ook de traumatische ervaringen in Roemenië. De familie heeft momenteel in grote angst omwille van onduidelijkheid over hun toekomst. Die angst wordt versterkt omdat zij menen niet alleen in Afghanistan, maar ook in Roemenië niet veilig te zijn. Dit omdat bij hun verklaringen hier in België aan de politie zij namen van mensensmokkelaars hebben doorgegeven. Voor alle kinderen en zeker in het bijzonder voor kinderen die reeds lijden aan PTSS is een veilige leefomgeving belangrijk om het trauma te verwerken. Een onveilige context zal de symptomen versterken en op termijn leiden tot ernstige psychische stoornissen.

(...)

Gezien de precare psychische situatie van het hele gezin, maar ook de krachten om hun moeilijke situatie het hoofd te bieden, mensen we dat een wekelijks therapeutische opvolging noodzakelijk is." (zie stuk 9)

De beslissing van verweerder om verzoekers opnieuw uit te wijzen naar een land waar ze traumatische gebeurtenissen meegemaakt hebben, komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekers zijn slecht door de politie behandeld. Ze werden uitgescholden/vernederd en het slachtoffers geweest van slagen en verwondingen. (Zie het verslag van mevrouw J. van PAG - ASA - supra stuk 5) Bovendien hebben ze hun dochter verloren. Ze vermoeden dat ze door de Oost Europese bendes seksueel misbruikt wordt. (zie supra stuk 2)".

Verder stellen zij onder meer :

"Verzoekers hebben op genoegzame wijze aannemelijk gemaakt dat ze zeer kwetsbaar en ziek zijn. Ze wensen te verwijzen naar het volgende rapport om uw raad te overtuigen dat voor hen geen medische behandeling voorhanden is in Roernenië.

*18.03.2014 - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation
Romania*

Query response on Romania: Treatment of mental illness and access for asylum seekers [...] [...]

According to many asylum-seekers, some basic healthcare services are not available. Medicine is lacking for some illnesses and medical staff are not trained to treat patients from Asia and Africa, with cultural and language barriers exacerbating communication difficulties. Doctors and nurses were often unaware of the right of asylum-seekers to free emergency medical care (according to Article 17 paragraph 1 m of the Asylum Law). [...] (UNHCR, 3. Januar 2012, S. 47)

http://www.ecoi.net/local_link/273673/389434_en.html.

Acces tot Basic Services: While conditions improved somewhat from previous years, according to the UNHCR the reception condition for asylum-seekers needed improvement, especially an increase of the financial allowance and provision of basic services and assistance. Persons with a form of protection still faced difficulties accessing public housing, vocational training adapted to their specific needs, counseling programs, and information of citizenship interviews. The social, psychological, and medical assistance (especially for victims of trauma and torture) for asylum seekers was still insufficient.

http://www.ecoi.net/local_link/270786/3888765_en.html »

2.3.2.2. De verwerende partij verwijst in haar nota in essentie naar de motieven van de bestreden beslissingen en stelt dat de verklaringen van de verzoekende partijen in het kader van het Dublinverhoor deugdelijk werden beoordeeld.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, §

78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

2.3.2.4. De Raad moet, bij de beoordeling van de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de huidige procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rekening houden met artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, twee lid, van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op 11 februari 2014 een asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische autoriteiten en dat zij gedurende hun verblijf alhier meerdere malen werden ondervraagd in hun hoedanigheid als “Categorie I: Getuigen en slachtoffer” van mensenhandel. Er werd hen het voorlopig statuut van slachtoffer van mensenhandel toegekend, meer specifiek “slachtoffer van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden”. Zij werden opgevangen in het opvanghuis van de VZW PAG ASA van 30 januari 2014 tot 30 april 2014. Op die datum kwam een einde aan de opvang omdat hun statuut als slachtoffer van mensenhandel niet verlengd werd.

De Raad erkent dat de verzoekende partijen tijdens het zogenaamde Dublin-interview niet duidelijk hebben gesteld dat en om welke redenen zij zich zouden verzetten tegen hun overdracht naar Roemenië. Op dat vlak kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij heeft gemotiveerd zoals zij dat heeft gedaan. Echter, gelet op de vereisten van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet, moet kennis worden genomen van onder meer het proces-verbaal van gehoor van de federale gerechtelijke politie van Brugge, ten aanzien van wie verzoeker verklaarde dat de familie samen met een handlanger van de smokkelaars werd opgepakt door de politie, dat hun vingerafdrukken en deze van de smokkelaar werden genomen en dat verzoeker werd opgesloten en geslagen door diezelfde politie, en van de attesten van de VZW PAG ASA waaruit verzoekers zelf hebben geciteerd. Uit het door hen geciteerde rapport van de US Department of State (Country report on Human Practices 2013- Romania, 27 februari 2014) blijkt dat er inderdaad verschillende gevallen zijn gerapporteerd van mishandelingen door de politie ten aanzien van personen die in bewaring werden genomen.

Verder kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het gezin twee jonge kinderen bij zich heeft en dat kinder- en jeugdpsychiater J.U. attesteerde dat de familie in therapeutische begeleiding is in het kader van klachten van Post Traumatisch Stresssyndroom. Het is, zo stelt hij, belangrijk voor de kinderen, dat deze gezinstherapie kan verder gezet worden om de gevolgen op lange termijn in te dijken. Dit attest bevindt zich in het administratief dossier. Er wordt melding gemaakt van de noodzaak aan een wekelijkse opvolging en ter zitting wordt bevestigd dat de begeleiding verder loopt tot op vandaag. Bovendien blijkt uit een door verzoekers geciteerd rapport dat sociale, psychologische en

medische assistentie -in het bijzonder voor slachtoffers van trauma en foltering- nog steeds onvoldoende is.

Zoals reeds gesteld kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissingen, en moet het de ouders, als verzoekende partijen, worden verweten dat zij ten aanzien van de verwerende partij één en ander hebben verzwegen. Echter, de Raad hecht in deze een groot belang aan de voorgeschiedenis van het betrokken gezin en de kwetsbare positie van de kinderen in deze, die luidens het attest van de behandeld psychiater begeleiding nodig hebben op psychologisch vlak. Het valt gelet op de antecedenten in dit specifieke dossier geenszins uit te sluiten dat een terugkeer minstens in hoofde van de kinderen die in deze, en dat kan niet worden ontkend, geen enkele verantwoordelijkheid dragen, een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zal brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM lijkt te zijn aangetoond. De middelen zijn in die mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partijen, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. De verzoekende partijen wijzen op de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, op hun specifieke situatie als getuigen in een zaak van mensensmokkel, op de PTSS die is vastgesteld en op de situatie van de kinderen die tot een kwetsbaar gezin behoren.

2.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan.

2.4.2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 10 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS